Allen Steele
Příběh Černého Petra
(Zwarte Piet's Tale)

Lidé často mluví o Vánocích jako o čase zázraků. A opravdu, někdy se zdá, že o ničem jiném během Vánoc ani neslyšíte - projděte několik větších deníků a můžete si být jistí, že najdete alespoň jednu uplakanou historku o ztraceném dítěti, které se shledalo se svými rodiči, o ztraceném rodinném mazlíčkovi, který šťastně našel cestu domů, o magnetickém vlaku, který se jen vzácnou náhodou nesrazil s jiným, o domě, který shořel na popel, aniž kdo utrpěl sebe menší zranění. Tyhle věci se dějí neustále a poměrně často, ale když se něco takového stane na Vánoce, přikládá se tomu obzvláštní význam, jako kdyby jakési jinak nepříliš důležité datum v gregoriánském kalendáři mělo svou magickou moc.

Něco takového může hladce projít na Zemi, ale na Marsu by nikdo nechtěl být s člověkem, který věří na zázraky, když praskne některá z kopulí osady, nebo je vyhlášena pohotovost, protože se blíží prašná smršť. Víra v zázraky s sebou nese víru v božský zásah, nebo alespoň ve štěstí, a takový přístup tady, na Marsu, zabil víc lidí než cokoliv jiného. Když v některém z oddělení vaší kopule dojde k bleskové dekompresi, štěstí vám nepomůže, zatímco pozornost během základního výcviku ano. Znal jsem vroucně věřící lidi, kteří zemřeli proto, že propadli panice, když se na ně přes pláně valila stěna písku, zatímco ateisté zachovali klid, rozeběhli se do nejbližšího nouzového ukrytu a přežili. Vzpomínám si, že v šestačtyřicátém m.č. zahynuli přesně na Štědrý den čtyři lidé, kteří se vraceli z vodního průzkumu do Wellstownu. Řidič jejich terénního vozidla sjel s cesty a zřítili se i s vozidlem z dvacetimetrového srázu. Jim žádný vánoční zázrak nepomohl.

Omlouvám se, jestli se vám moje povídání zdá poněkud cynické, ale tak to chodí. Na Marsu teď žije skoro půl milionu aresiánů a my jsme se tomuhle studenému rudému světu nepostavili s vírou v Santa Clause. Štěstí je něco, co si musíte vybojovat sami, a zázraky se stávají, jen když máte výjimečné štěstí. Žiju tady už skoro dvacet let a nikdy to nefungovalo jinak a je jedno, jestli to bylo na Vánoce, Yom Kippur, nebo na Den prvního přistání.

A přece... vždycky existují výjimky.

Samozřejmě, že na Marsu slavíme Vánoce. Jen to děláme trochu jinak, než se to dělá na Zemi.

První, co je třeba si uvědomit, je to, že počítáme dny poněkud jinak. Máme o 39, 6 minuty denně víc a 669 dní -nebo přesněji solů, jak my říkáme - v hvězdném roce a to znamená, že aresiáni odvrhli jak greenwichský čas, tak gregoriánský kalendář, a to už r. 2032 a.d., dlouho předtím, než Pax Astra převzala kontrolu kolonií v blízkém vesmíru, dlouho předtím, než Mars vyhlásil nezávislost. Zubrinův kalendář má dvanáct měsíců, jejichž délka kolísá od 48 do 66 solů. Jsou pojmenovány po znameních zvěrokruhu a *začínají* zpětně 1. ledna 1961, který byl nazván Gemini 1, tedy rok jedna marsického času. Převody gregoriánského na Zubrinův kalendář jsou dosti složité, takže nechtějte, abych vám je tady vysvětloval. Řeknu vám snad jen jedno, a to, že každý nově příchozí, který k nám dorazí ze Země, si musí rychle uvědomit, že aprílové žertíky jsou na stanici Arsia ještě míň legrační, než byly tam někde v Indiáne.

Samozřejmě, aresiáni si vystačí především s takovými svátky,

jako je Haloween, Den díkůvzdání, Den Guye Fawkese, Dobytí Bastilly a všeobecně s většinou podobných pozemských svátků. Náš Nový rok se míjí s Novým rokem zbytku sluneční soustavy a místo Kolumbova dne máme Den prvního přistání. Když se Mars v roce 2066 neboli 57 m.č. odtrhl od Pax Astra, začali jsme to slavit jako náš vlastní Den nezávislosti. Jen několik svátků spojených s vírou se slaví ve stejný čas jako na Zemi. Tak například v malé židovské enklávě, ve West Banku, ležící na západním úbočí Tharsiské vypukliny, slaví Chanuku přesně podle tradičního židovského kalendáře. Byl jsem tam kdysi ve třetí noci Chanuky a pozoroval jsem rodinu, u níž jsem bydlel, jak zapaluje svíce přesně ve chvíli, kterou počítač kolonie určil jako okamžik, kdy zapadá slunce nad Jeruzalémem.

Právě tak jsme převzali i Vánoce, ale protože aresiánský rok je skoro dvakrát delší než pozemský, míváme je prakticky jen jednou za dva roky. První kolonisté skutečně slavili Vánoce přesně každého 24. prosince, ale bylo to jednoduše divné, slavit Vánoce dvakrát ročně, z toho jednou uprostřed marsovského léta. Když pak kolonisté oficiálně přijali Zubrinův kalendář v r. 38 m.č., rozhodli se, že aresiánské Vánoce budou jen jednou za dva pozemské roky, to znamená, že jsme museli najít vlastní způsob, jak si je uspořádat. Namísto toho, abychom zvolili jeden sol v tauru, vybrali si aresiáni druhý týden měsíce jako vánoční týden, který začínal 6. ta. a končil 13. ta. Mělo to tak trochu něco společného i s holandským zvykem považovat šestého prosince za svátek svatého Mikuláše. Během tohoto týdne se zastavila veškerá práce s výjimkou té nejnezbytnější, a to poskytlo rodinám a klanům možnost se sejít a vyměnit si dárky. Ortodoxním křesťanům, kteří si přáli neoficiálně považovat 25. prosince za Ježíšovy narozeniny, v tom nikdo nebránil - Nová Chattanooga a Welstown si vybíraly dva soly každý aresiánský rok na Vánoce v pozemském stylu - ale v Zubrinově kalendáři to uvedeno nebylo.

Většina z původních sedmi kolonií, s výjimkou West Banku, přijala Vánoční týden a považovala ho za jakousi odměnu za těžkou práci při budování marsovského pohraničí. Postupně na Marsu vznikaly další kolonie zakládané lidmi ze Země a Měsíce, dokonce i podél východního rovníku, a většina z nich přijala Vánoční týden za svůj. Postupem času však začaly aresiánské Vánoce ztrácet svůj původní význam.

Někteří řeknou, že ten pravý význam už neměl Vánoční týden ani na začátku. Protože ani na začátku už nebyl považován za oslavu Kristova zrození, neměl prakticky žádný náboženský význam. Rodiny a klany měly sklony žít ve stejných osadách, často dokonce ve stejných obytných částech, a proto nebylo nezbytně nutné vyhradit pro jejich setkání celý týden. Kolonisté žili na pokraji nouze; obchodní daně, které požadoval Pax, a nesmírné ceny některého zboží dováženého ze Země způsobily, že dárky, byť malé, byly mimo možnosti většiny lidí a darovat někomu novou výstelku helmy není právě romantické. Takže to většinou vypadalo tak, že se během Vánočního týdne lidé scházeli v místním výčepu a nalévali se domácím pivem a kouřili konopí. Když pak výčepy zavřely, potulovaly se po chodbách partičky grázlíků a vyhledávaly nepříjemnosti. Zhruba v polovině století degeneroval Vánoční týden na týden přejídání a opíjení se, v němž docházelo běžně k náhodným násilnostem a tu a tam nějaké ošklivé nehodě. Moc velká legrace to prostě nebyla.

Ještě horší byl fakt, že už první generace aresiánů narozená na Marsu věděla, jak by měly Vánoce vypadat, jen zprostředkovaně, z druhé ruky. Mladí četli staré mikrofiše o Rudolfovi a Santa Clausovi, Grinchovi a Scroogeovi, nebo si promítali staré filmy jako *Je to báječný život* nebo *Mrazík,* a pak se chodili ptát rodičů, proč se Santa nespouští jejich komíny do krbu a nenechává jim krásně zabalené dárky s

barevnými stuhami pod ozdobeným stromečkem se svíčkami. Možná by se vám podařilo vysvětlit čtyřletému dítěti, proč na Marsu nejsou ani sobi, ani jedličky, možná by pochopilo, že jejich dvoupokojový byt nemá ani komín, natož krb... ale pokuste se takovému malému děcku vysvětlit, že neexistuje bytost jako Santa Claus.

Mars zoufale potřeboval Sv. Mikuláše, Ježíška nebo Santa Clause. V roce 52 m.č. konečně dorazil v podobě Dr. Johanna Spanjaarda.

Navzdory skutečnosti, že jsem jedním z mála lidí na Marsu, kteří ho znali dobře, je toho jen málo, co bych vám mohl o doktoru Spanjaardovi říci. To celkem není žádné velké překvapení. Lidé sem přicházejí z různých důvodů a ne pokaždé z těch nejlepších. Pohraničí má sklony přitahovat lidi, kteří tak docela nezapadali v místech, odkud přišli, a na Marsu není zvykem vyptávat se někoho na minulost, pokud vám tuto informaci nenabídne dobrovolně. Někteří aresiáni vydrželi celý den žvanit o rodném městě nebo původním zaměstnání, ale jiné jsem znal dvacet let a dodnes nevím, kde se narodili ani jak se skutečně jmenují.

Johanna Spanjaarda bychom mohli zařadit někam doprostřed mezi oba ty extrémy. Narodil se v Holandsku, ale nevím kde. Odhaduji, že zhruba kolem roku 2030, protože se na Marsu objevil, když vypadal na necelých čtyřicet, a krátký čas pracoval na Clarke County a pak na stanici Descartes. Byl veteránem války na Měsíci; kdysi mi řekl, že se zúčastnil bitvy o Mare Tranquilitatis, ale pokud měl nějaká válečná vyznamenání, nepochlubil se s nimi. Vrátil se na Zem, pobyl tam nějaký čas, opustil ji a určitou dobu pracoval jako lékař na kosmické lodi. Nakonec se rozhodl vystěhovat na Mars. V jeho minulosti byly přinejmenším dvě ženy - Anja, jeho první žena, a Sarah, druhá, ale skoro o nich nemluvil, i když jim tu a tam psal.

Děti neměl. Když se teď ohlížím zpět, to je možná ze všeho nejdůležitější, dokonce ani potom, co se dvakrát oženil a opustil dvě ženy, neměl doktor děti. Ten fakt je dobré si zapamatovat.

Spanjaard emigroval na Mars v r. 52 m.č., o pět aresiánských let dříve, než se kolonie odtrhly od Paxu. V té době se stala stanice Arsia největší kolonií. Žilo v ní v relativním pohodlí skoro sto tisíc lidí v plastokopulích a podzemních chodbách, které postupně vyrůstaly kolem základního tábora původní americké expedice. Místo prvního přistání leželo kousek na jih od Noctis Labyrinthis, odkud jste mohli za jasných dní zahlédnout mohutný sopečný kužel Arsia Mons, který se tyčil na obzoru. Kolonie se nakonec rozhodla přeměnit svou věčně přeplněnou ošetřovnu na skutečnou nemocnici a doktor byl jedním z lidí najatých pro oddělení první pomoci.

Já jsem se s doktorem seznámil jako pilot. K úkolům Aresiánské všeobecné nemocnice patřilo zajistit nemocniční přepravu pro šest sousedních kolonií na západní polokouli. I ony sice měly své nemocnice, ale žádná nebyla materiálně ani personálně vybavena jako nemocnice Aresiánská všeobecná. Nemocnice uzavřela s mým zaměstnavatelem, společností AeroMars, smlouvu na dopravu lékařů do těchto vzdálených míst a o příležitostném převozu pacientů k léčení do ústřední nemocnice. Během dvou solů po doktorově příletu jsem s ním letěl přes Valles Marineris do Wellstownu, aby ošetřil člověka těžce popáleného při výbuchu skladiště paliva. Skončilo to tím, že jsme onoho nešťastníka ještě tentýž den převezli do stanice Arsia. Naše výprava trvala sedmadvacet hodin, a když bylo po všem, byli jsme příliš přetažení, než abychom šli rovnou do postele, a tak jsme se přesunuli do hotelu Mars a dali si pár piv.

Ta první cesta vlastně vytvořila jakýsi model pro všechny naše další akce. Odletět na místo, udělat, co bylo zapotřebí, doletět zpět, předat pacienta na příjmu a pak vyrazit do nejbližšího podniku na nějakou tu dekompresi. Musím říct, že jsem doktora Spanjaarda viděl jen málokdy přebrat. Tři piva bylo jeho maximum a tvrdého alkoholu se ani nedotkl. Mně to celkem vyhovovalo, já sám jsem, co se pití týče, lehká váha a dvě piva bylo nejvíc, kolik jsem si dovolil, protože jsem nikdy nevěděl, kdy se mi ozve pípátko a já budu muset zvednout *Slečnu Thuvii* znovu k nebi. Ale pravda je, že my tři jsme spolu podnikli množství letů, a jakmile jsem princeznu bezpečně umístil v hangáru a doktor si umyl z rukou cizí krev, zaparkovali jsme svá pozadí v nějakém tichém baru a ťukli si na dobře odvedenou práci.

Jestli kdy existoval klasický komický tým, byli jsme to my. Doktor byl vysoký, neuvěřitelně kostnatý, měl hluboké modré oči, jemnou pleť, na níž mu pod helmou naskákaly pihy, a mohutný bílý plnovous - představte si podvyživeného Mikuláše a máte přesný obrázek. Já byl malý, kulatý, černý mládenec z Tycho City, měl jsem slabost pro Burroughse a staré filmy s Eddie Murphym, i když na Zemi jsem nestrávil víc než nějakých čtrnáct dní. Naštěstí měl doktor vřelý smysl pro humor, který mnoho lidí vůbec nevnímá, a já byl jediný pilot, který nezpanikařil, když musel doktor provést ve výšce dvanáct set metrů nouzovou tracheotomii, a to jen s pomocí univerzálního nože a propisovací tužky.

Během příštích devíti měsíců jsme zažili celou řádku akcí. Podle mého odhadu jsme zachránili alespoň třicet životů a přišli jen o čtyři pacienty. To není špatné na dva chlápky, jejichž největší potíží byl nedostatek spánku. *Marťanská kronika* se nějak doslechla o naší činnosti a chtěla s námi udělat velké interview. Probrali jsme to na zpáteční cestě ze Ságami, pak jsme se spojili s Aresiánskou všeobecnou a dohodli, že se s námi reportér sejde po návratu v hotelu Mars. Reportér nás tam skutečně čekal i s fotografem a s jedním z doktorových bývalých pacientů, sladkou mladou dívenkou z West Banku, jejíž srdéčko stále ještě bilo díky doktorovým lékařským a mým pilotním schopnostem, ale - věřili byste tomu? - zapomněli jsme, kde se s nimi máme sejít, a šli místo do Marsu ke Šťastnému Pierrovi. Následovaly další dvě podobným způsobem dohodnuté a zmeškané schůzky, a znovu naše upřímné omluvy a přísahy, že příště už skutečně budeme v dohodnutý čas na dohodnutém místě, než to těm z *Kroniky* došlo. Na Marsu je rčení "starej se o své" bráno dost vážně, dokonce i tiskem.

Pokaždé to však taková legrace nebyla. Naše povinnosti nás vedly na místa, která byste nechtěli ani vidět, například do osad založených kolem rovníkové oblasti, v blízkosti Valles Marineris. Od Prvního přistání uběhlo zhruba čtyřicet pozemských let a lidstvo si vybudovalo na zdejší rudé planetě slušná sídla, ale s výjimkou bezpečných, vyhřátých prostor stanice Arsia tady dokázal být život velmi tvrdý. Nová Chattanooga byla zamořena pískovníky, zdánlivě nezničitelnými roztoči, kteří žili v permafrostu a množili se v každé sebemenší kapce vody dost velké na to, aby v ní mohli naklást vajíčka. Vodní nádrže kolonie se jimi doslova hemžily a bez ohledu na sebelepší filtraci byli v každém šálku kávy, který jste vypili a v každé úsporné koupeli, kterou jste si dali. DaVinci byla obydlena neokomunisty, kteří odmítali buržoazní kulturu a kontrarevoluční vlivy, a proto se snažili omezit styk s ostatními koloniemi na minimum a odmítali většinu pomoci, kterou jim stanice Arsia nabízela. Jejich podzemní prostory byly chladné a špatně osvětlené, obyvatelé měli odmítavé pohledy a byli připraveni začít vám citovat Mao Ce Tunga už ve chvíli, kdy jste vylezli z přechodové komory. Viking, nejsevernější

osada, ležela na Chryse Planitia, nedaleko místa, kde přistála první sonda Viking. Dvě stě lidí namačkaných v malých kopulích, protloukajících se doslova způsobem z ruky do úst. Vedli hrozný život a pokaždé, když jsme je navštívili, bylo jich o něco méně. A o Ascensionu, osadě nedaleko Saganu, mluvili lidé jen šeptem. Ležela na jih od Valles Marineris a byla založena skupinou náboženských fanatiků. Její obyvatelé žili ve vynucené izolaci, na omezených dávkách potravin a vody, a když je pak od sousedních kolonií odřízla celoplanetární písečná bouře v r. 47 m.č., její obyvatelé se začali navzájem vraždit a pak se živili masem mrtvých.

My s doktorem jsme viděli tu stranu marsovského pohraničí, o níž většina lidí na Zemi ani neví, že existuje. Podchlazení, podvýživa, nemoci, úrazy způsobené nedbalostí nebo selháním technického vybavení, psychózy a nejedná ošklivá smrt. Dělali jsme, co jsme mohli, pak jsme se vraceli domů a pokoušeli se utopit smutek v domácím pivu. Na Marsu je mnoho skvělých věcí, ale není to Země, dokonce ani Měsíc, Mars je místo, kde je po čertech málo milosrdenství a soucitu a ty, které nezabije přímo, má sklony pomalu dohnat k šílenství.

Možná, že jsme sami maličko zešíleli, protože jednoho večera v hotelu Mars jsme začali mluvit o tom, co nám chybí na Vánocích.

Bylo to třetí týden měsíce berana roku 53 m.č. Do Vánoc už chybělo jen několik měsíců a výčepy začínaly vařit pivo do zásoby, aby přes oslavy vystačily. Právě jsme se vrátili z cesty, na níž jsme doručili zdravotnické potřeby těm chudákům ve Vikingu, a teď jsme pozorovali barmana, který natahoval nad pultem nějaká barevná optická vlákna a podobné legrace.

"Bez jmelí to nejni celý," zabručel jsem. Pracoval jsem na svém druhém pivu a už jsem tak nedbal na čistotu projevu. "Chybí mi jmelí a vánoční stromeček."

"Neznáš ani jmelí, ani vánoční stromeček," odpověděl mi doktor.

"Samozřejmě že znám. Mívali jsme je doma, když jsem byl ještě s našima. Máma s tátou se vždycky líbali pod..."

"Vyrostl jsi na Měsíci. Měli jste vinylové jmelí a plastikový stromek. Vsadím se, žes nikdy necítil, jak voní jehličí."

"Ne, pravda, ale bylo to skoro jako pravé."

"Ani zdaleka ne. Poznal bys, jaký je v tom rozdíl." Doktor usrkl piva. "Ale vím, co myslíš. Když jsem byl na Pásu, sešli jsme se vždycky na Vánoce v jídelně a zpívali jsme koledy. Znáš koledy?"

"Jasně. ‚Tichá noc', ‚První den vánoční' nebo ‚Rolničky Rock'..."

"Moje oblíbená je ‚Santa Claus už se blíží'. Pak jsme si vyměňovali dárky. Sarah mi dala prsten s malým kouskem zlata z rudy, kterou naše loď čistila." Při té vzpomínce se usmál. "Manželství nevydrželo, ale ten prsten mám rád."

"Nejlepší dárek, který jsem dostal já, byla malá raketa, kterou mi dal otec. Bylo mi osm... možná devět. Udělal mi ji u sebe v laboratoři. Měřila asi dva metry a přední část měla dutou. Do té duté špičky jsme dali lístek s naším kontaktním číslem, vzali jsme si speciální vozítko a vyjeli na okraj kráteru. Tam jsme naprogramovali dráhu, opatřili raketu palivem a odpálili ji směrem k Zemi." Znovu jsem si vybavil tichý start malé rakety a to, jak podobná vrženému kopí vyletěla k temnému nebi nad Tychem. "Táta mi řekl, že nakonec dorazí k Zemi a někde přistane a možná, že ji někdo najde a napíše nám."

"A ozval se ti někdo?"

"Neozval. Asi se na Zem vůbec nedostala... nebo možná, že ano, ale nejspíš shořela při vstupu do atmosféry." Pokrčil jsem

rameny. "Ale mně se zamlouvá představa, že skutečně doletěla až na Zem a dopadla na místo, kde ji nikdo nenašel."
"Ale něco to pro tebe znamená, ne? Jako ten prsten od Sarah. Žádný vánoční dárek není bezvýznamný. V každém dárku, který někomu na Vánoce dáš, je i kousek tvé duše."
Doktor nevraživě zašilhal po barevných vláknech nad barem. "Tady je to pro lidi jen záminka, aby se opili a dělali pitomosti. Druhý den se pak musí omlouvat jeden druhému. Omlouvám se, že jsem vám tloukl na dveře. Promiňte, že jsem vás celou noc budil. Odpusťte, že jsem obtěžoval vaši ženu..."
"A co bys čekal? Rudolfa, soba se zeleným čenichem?"
"S *červeným.* Rudolf, rudonosý sob. Copak tě ti selenité vážně nic nenaučili?"
"No jo. Rudonosý sob." Dopil jsem druhé pivo a poslal sklenici po baru. "Jo, já vím, ale uznej, všechny ty legrácky kolem Santa Clause tady nedávají moc smysl, víš?"
"Že ne? A proč ne?"
Bylo jasné, že se chce přít. "Ale, no tak, doktore... zdá se ti, že je to tady jako na Zemi? Kašandy čmoudí na otevřeném ohni, kamzík vám šlape po nohách..."
"Vždyť ty to máš, člověče celé popletené! ‚Kaštany kouří na dřevěném uhlí a mrazík vám za nehty zalézá!'..."
"Co je to kaštan?"
"Zapomeň na to." Obrátil se ke mně zády. "Jeffe, dám si ještě jedno. Na účet to napiš jemu."
Neprotestoval jsem. Doktor byl v nepřístupné náladě, a když to na něj přišlo, jediné, jak se s ním dalo vyjít, bylo mlčet. Vzal jsem si trochu smažených řas z misky, kterou před nás postavil barman, žvýkal jsem a čekal, až se doktor zase uklidní.
"Já asi vím, co mi chybí nejvíc," řekl nakonec. "Je to to, jak vypadaly děti... ne jak vypadaly, jak *zářily...* když se rozsvítil stromeček. Dokud jsem nepřišel sem, nepotkal jsem dítě, které by nepovažovalo Štědrý den za nejlepší den roku. Dokonce i tam nahoře, na Pásu, to bylo něco, na co se mohly těšit. Ale tady..."
"Vím, co myslíš." Můj pohled zabloudil k řadě keramických lahví vyrovnaných na polici. "To nejlepší, v co většina z nich může doufat, je, že jejich rodiče nebudou příliš uštvaní a udělají jim aspoň něco k večeři. Víš, sem tam se někdo snaží, ale... já nevím, něco tomu fakt chybí."
"Já ti řeknu, co tomu chybí," doktor poklepával prstem na barpult. "To není jen stromek a dárky. To kouzlo, to chybí. Chybí Sinterklass."
"Jasně. Chybí tomu Santa Claus."
"Řekl jsem já Santa Claus? Neřekl jsem Santa Claus. Já řekl Sinterklass."
"A v tom je nějaký rozdíl?"
Chvilku jsem měl strach, že mě praští svou sklenicí. "Ksakru, samozřejmě, že je v tom rozdíl! Sinterklass přijíždí do Holandska na lodi ze Španělska. Je to vysoký, štíhlý muž s dlouhým bílým plnovousem a nosí rudý plášť a biskupskou mitru. Vjíždí do města na bílém koni se svým pomocníkem Černým Petrem a tam rozdává podle svého seznamu dárky všem hodným dětem. Pak... co je na tom tak směšného?"
"To je přece Santa Claus, ty felčare! Jenom podrobnosti jsou jiné! Sobi, trpaslíci, saně ze Severního pólu... ale jinak pořád ten samý chlápek, včetně toho vydírání něco za něco."
"To je pravda, ale Sinterklass byl první... nebo Svatý Mikuláš, kdybychom mu měli říkat správným jménem." Dopil pivo. "Do Ameriky ho dovezli Holanďané, ale jako všechno, co se tam dostalo z Evropy, se ty postavy postupně měnily, až nakonec ani jedna nepřipomíná svůj originál."
"Povídej mi o tom. To samý se stalo mým africkým předkům... i když ne úmyslně."

"Pak se ti jistě bude líbit jistá podoba mezi Santovými trpaslíky a Černým Petrem, neboli holandsky Zwarte Pietem. Je to Maur."

Pokrčil jsem rameny. "To mi připadá jako degradace. Můj dědeček kdysi hrával na každé Vánoce Santu v nákupním středisku. Co já vím, tak černých Santů mnoho nebývalo."

"Tvůj dědeček hrával Santa Clause?" Doktor pozvedl obočí. "Podívej, to je náhoda. Můj otec zase hrával Sinterklasse v naší vesnici a můj dědeček také."

"To si děláte psinu?"

"Ne, je to snad nějak v genech." Pohladil si pečlivě zastřižený plnovous. "Muži v našem rodě na to měli vousy. Stačilo, abychom si je nechali pěkně vyrůst a..."

Tady se odmlčel. Dodnes jsem nezapomněl ten užaslý výraz a překvapený pohled, který na mě upíral. Před chvilkou mluvil o tom, jak děti na Štědrý den září. V tom okamžiku jsem viděl něco podobného na jeho tváři. Úžas a radost, úžas a radost; záplava úžasu a radosti... nevěřím v telepatii o nic víc než v Santa Clause, a přece jsem najednou přesně věděl, na co myslí.

"Ne, to ne, to neuděláš," řekl jsem a otočil jsem se, abych seskočil z barové stoličky a vypadnul. "Ať tě ani na okamžik nenapadá..."

"Mlč a sedni si." Doktor mě chytil za zápěstí dřív, než jsem stačil vyrazit ke dveřím. "Podívej, zkusme to promyslet."

Oproti svému lepšímu přesvědčení jsem tam zůstal. Doktor dopil pivo, pak jsme přešli na kafe, a když končil večer, měl jsem nové jméno.

Sinterklass a Černý Petr žijí v kráteru Olympus Mons, v neviditelné kopuli, která ukrývá i jejich zázračnou hračkářskou dílnu. Když nevyrábějí hračky nebo neučí písečné roztoče nové kousky pro svůj bleší cirkus, pozorují marsovské chlapce a děvčátka svým kouzelným dalekohledem, jímž je vidět i stěnami kopulí, a sestavují dlouhý seznam těch, kdo byli hodní, a těch, kteří zlobili.

Pak, první sol Vánočního týdne, naloží dárky do svého létajícího stroje, nastoupí a vyletí z kráteru Olympus Mons. Dalších sedm solů navštěvují jednu po druhé všechny kolonie a v každé se zastaví, aby rozdali dárky hodným dětem. Někdy zůstanou v osadě přes noc, protože Černý Petr je příliš unavený, než aby odletěl se Svatým Mikulášem do další kolonie, a jestliže se to stane, musí je děti nechat na pokoji, protože by jinak mohly příští Vánoce najít boty svých skafandrů plné písku, a ne cukroví.

Tohle je zhruba to, co jsme velmi šikovně vypustili na Mars prostřednictvím Marsnetu. Stejná legenda byla rozeseta na všech stránkách, ke kterým měly děti běžně přístup, a také na několika takových, které si přečtou i jejich rodiče. Stvořit mýtus není tak těžké, když víte, co děláte, a my s doktorem jsme to neudělali všechno sami, i když jsme se nevyhli různým nepříjemnostem.

Výběrová rada stanice Arsia se tvářila velmi skepticky, když jsme jim naše schéma předložili příští týden na zasedání. Nejdřív nás podezřívali, že jsme si to s doktorem vymysleli jako mazaný způsob, jak si nahnat přesčasy, ale pak jim doktor vysvětlil, že současně budeme převážet do jednotlivých kolonií i potraviny, zdravotnický materiál a náhradní díly. A nejen to. Protože postupně navštívíme všechny osady, můžeme převézt potřebné zásilky z jednoho místa na druhé podle potřeby, stejným způsobem, jakým zatím operovaly zásobovací karavany, ale v mnohem kratším čase a z mnohem lidštějších pohnutek. Výběrová rada si velmi dobře uvědomovala nevraživost, kterou některé z menších kolonií cítí k Arsii, a náš plán mohl jen podpořit dobré vzájemné vztahy. Proto rada našla v rozpočtu i

několik volných megaloxů, aby financovala prodlouženou zdravotní výpravu, z nichž část samozřejmě pokryla i nájem *Slečny Thuvie,* kterou AeroMars zapůjčil na sedmisolový let.

Když jsme se spojili s ostatními pěti koloniemi a informovali je o své nabídce, reagovaly každá jinak. Radám Wellstownu, Saganu, Vikingu a Nové Chattanoogy sice zmínka o marsovském Santovi připadala poněkud tajemná, ale projevili celkem zájem, i když ne nadšení. Když nic, znamenalo to, že jsou ochotni přijmout původně neplánovanou návštěvu z Aresiánské všeobecné a samozřejmě nějakou tu drobnost na přilepšenou. West Bank byl k celému nápadu velmi chladný, tam totiž žádný Vánoční týden neslavili - až jsme nakonec souhlasili, že vynecháme celou tu věc se Sinterklassem a zastavíme se u nich, jen jako by to byl další klasický zásobovací let. Bohužel DaVinci jako by byl marsovským sídlem skrblíka Ebenezera Scrooge, a po několika dnech kamenného mlčení jsme dostali úsečný fax od tamějšího proletariátu, který nám krátce oznamoval, že svobodní lidé z DaVinci se rozhodli odmítnout Sv. Mikuláše, protože je to archaický symbol kapitalistické společnosti, a Černého Petra jako pozůstatek rasistického imperialismu. Takže kopačky pro nás, žádná cukrátka pro komanče.

Většině lidí se ale ten nápad zalíbil a jakmile jednou prosáklo, co máme s doktorem v úmyslu, dostalo se nám pomoci od mnoha jednotlivců, někdy dokonce aniž jsme je o nějakou pomoc žádali. Aresiáni mají přece jen silnou tradici co se vzájemné pomoci a výpomoci týče a obyvatelé stanice Arsia nám vyšli vstříc. Obchod s látkami se dobrovolně přihlásil s tím, že pro akci vyrobí nějaké hračky: malé marsovské moduly, postavičky lidí ve skafandrech, nehořlavé modely *Slečny Thuvie.* Potravinářská firma vyrobila pár kilogramů tvrdých cukrlat - vypadala hrozně a chutnala ještě hůř, alespoň tak to připadalo mně, ale doktor podnikl několik testů v terénu - vyzkoušel bonbóny na některých dětech, které procházely jeho oddělením, a ani jedno je nevyplivlo. Mladá dáma, se kterou jsem se scházel a která pracovala pro firmu Data One, tam zkopírovala sestavu jednoduchých her a tu pak nahrála na hromadu disket. Jedna z her byla vlastně hra na schovávanou, v níž vystupovali Sinterklass a Černý Petr, kteří se navzájem honili v trojrozměrném bludišti. Moje přítelkyně to navíc udělala tak, že pravděpodobnost výhry Černého Petra byla vždycky ve prospěch mé postavy. Vím, že když ji hrál doktor, dost ho to popouzelo.

Největší práci nám ale daly naše skafandry. Nebylo by to k ničemu, abychom prolezli přechodovými komorami jako všichni ostatní prachem pokrytí aresiáni, kteří přišli zvenčí. Vždyť Sinterklass a Černý Petr byli přece kouzelní, a tak jsme taky museli vypadat. Skafandry v té době už byly dost tenké, ne o mnoho silnější, než obyčejné šaty, ale i to nám nebylo nic platné. Proto jsme najali strýčka Sala, nejlepšího výrobce skafandrů v Arsii, aby vymyslel nějaké masky, které by se daly natáhnout přes skafandry a připomínaly by tradiční kostýmy, jaké se nosily v Holandsku. Ten doktorův byl v jásavě červené a bílé barvě, s dlouhým červeným pláštěm s vyztuženou kapuci, která když se natáhla přes helmu, vypadala skutečně jako biskupská mitra. Můj kostým byl tmavomodrý, s načechraným bílým límcem kolem krku a balonovými rukávy a horní částí nohavic. Pro vylepšení celkového efektu protkal Sal kostýmy optovlákny - když jsme je zapnuli, vypadali jsme jako dva kráčející vánoční stromečky.

Velký problém byl s doktorovým plnovousem. Jakmile byl náš plán schválen, přestal si ho stříhat a během dvou týdnů se mu vlnil kolem obličeje jako bílý vodopád. Vypadal úžasně a jeho přítelkyně se mu v něm nesmírně rády probíraly, ale jen s největším úsilím se mu dařilo nacpat ho do helmy skafandru. Konečně pochopil, proč to hlasité ho-ho-ho, jímž všichni Santa

Clausové neustále halasí. Pomáhá to vyfouknout z úst kníry, které jim tam neustále lezou.

Celkem vzato, byl to velmi působivý pokus, tím spíše, že jsme to všechno stihli za tři týdny. Takže 6. ta. m.č. 53 jsme doktor a já nastoupili na palubu *Slečny Thuvie* a vypluli ze stanice Arsia. Trup lodi byl pro tuto příležitost ozdoben pestrobarevnými světly. Rozsvítil jsem je hned po tom, co jsme vypluli z hangáru, a z okének gondoly jsme pozorovali, jak nám malý hlouček aresiánů mává na rozloučenou.

Byl to dobrý začátek, ale naše první zastávka za soumraku byl dokonalý krach. West Bank nechtěl mít s Vánocemi nic společného, takže když jsme se přiblížili k osadě na západním úbočí vulkánu Tharsis, vypnul jsem světla a z lodi jsme pochopitelně vystupovali bez kostýmů. Osadníci byli celkem dost srdeční, předali jsme bonbóny a hračky skupince dětí, které jsme potkali uvnitř, a když jejich rodiče vybalili objednané zásoby - kterých ostatně nebylo mnoho, protože West Bank si zakládá na své soběstačnosti - najedli jsme se, dali si s nimi v jídelně sklenku vína a přesunuli se na ubytovnu. O nic jsme nepřišli, ale nic jsme také nezískali, snad s výjimkou paliva a noclehu a za svítání dalšího solu už jsme byli zase ve vzduchu. Jediná věc, která zatím na tomhle výletu stála za to, byl pohled na východ slunce nad Pavonis Mons, který jsme obdivovali, když jsme zamířili na východ k hornímu okraji Noctis Labyrinthis.

Tohle byl nejdelší úsek cesty. Mezi West Bankem a Wellstownem bylo víc než tisíc kliků, a i když doktor hlídkoval u řízení, zatímco jsem já se na několik hodin natáhl na lůžku, dokázal jsem si sotva zdřímnout. Oči jsem měl zavřené, ale hlavou se mi honily otázky, které bzučely stejně neodbytně jako vrtule *Slečny Thuvie.* Co to vlastně děláme? Dva dospělí chlapi, oblečení jako holandský Santa Claus a jeho maurský pomocník? V těchto chvílích jsem mohl být doma a hledat nějakou nezadanou slečnu, se kterou bych mohl sdílet sváteční veselí. Co jsme se to tady pokoušeli dokázat? Děti ve West Banku jsme zajímali minimálně, jakási holčička lhostejně zírala na malý přistávací modul, který jí doktor vtiskl do rukou a chlapeček, kterému jsem dal bonbón, si ho sice vstrčil do úst, ale vzápětí udělal dost kyselý obličej. No, možná že Vánoce nejsou součástí jejich kultury, ale i můj židovský kamarád, se kterým jsme vyrůstali na Měsíci, věděl, o co se jedná, když už pro nic jiného, tak alespoň kvůli duchu a náladě toho období. Možná, že Vánoce skutečně na Mars nepatří. Tak proč by na tom mělo vůbec záležet?

Když jsem se nakonec zvedl a přešel dopředu, viděl jsem, že doktor se zabývá podobnými myšlenkami. "Ve Wellstownu to bude lepší," řekl tiše, ale myslím, že tomu sám nevěřil.

Když nám slunce za zády zapadlo, snědli jsme něco ze studených dávek, dali si hrnek rozpustné kávy a pak už jsme toho moc nenamluvili až do chvíle, kdy se před námi objevila světla Wellstownu. Podobala se chomáči bílých a medových světélek, která se teple odrážela od chladné temnoty marsovské noci. Téměř zdráhavě jsme natáhli skafandry s převleky. Skoro jsem zapomněl na slavnostní osvětlení *Slečny Thuvie* a rozsvítil jsem ho až téměř nad přistávací plochou.

Hrstka mužů zachytila přistávací lana, stáhla nás k zemi a uvázala. Bylo to teprve podruhé, kdy jsme měli kostýmy na sobě. Doktor si přišlápl plášť a málem upadl na můstku a moje balonové kalhoty mě nutily chodit velmi komickým krokem. Vypadali jsme nesmírně hloupě, když jsme zamířili k přechodové komoře nejbližší kopule. Poslední kapka přišla, když se doktor nemohl vejít dovnitř a musel si stáhnout vysokou kapuci - mitru z hlavy.

Vnější poklop se za námi zavřel a zatímco pracovaly pumpy,

měli jsme čas se navzájem prohlédnout. Dva hlupáci v komických světélkujících šatech. Oživlý špatný sen. Byli jsme ve vzduchu celých dvanáct hodin, ale byl bych se rád obrátil a vyrazil okamžitě na zpáteční cestu, kdybych věděl, že mě to uchrání všech dalších trapasů. Proč jen jsem se nechal od doktora k něčemu takovému přemluvit...?

Nad vnitřním poklopem se rozsvítilo zelené světlo. Právě jsme si s doktorem otevírali panely přileb, když se centrální kolo poklopu začalo samo otáčet. Pak se vnitřní poklop otevřel dokořán a přechodovou komoru zaplavila jasná záře a s ní i vzrušené výkřiky tuctů dětí.

A v tom okamžiku to všechno začalo dávat dokonalý smysl.

Ještě teď, po všech těch letech si myslím, že naše první vánoční cesta byla i tou nejlepší. Než jsme ji ukončili, došly nám nejen hračky, ale i bonbóny, a když jsme odlétali ze Saganu na poslední část cesty, která nás měla přivést zpět do stanice Arsia, byli jsme k smrti unavení. Přiváželi jsme však s sebou poznání, které bylo nejúžasnějším objevem od nálezu mikrozkamenělin v Noctis Labyrinthis.

Svatý Mikuláš existuje a žije na Marsu. Cožpak by se v něčem takovém mohlo mýlit skoro tři sta dětí?

Občas to bývalo náročné. Děti ve Vikingu nám lámaly srdce. Byly smutné, hladové, oblečené do odložených šatů, ale okouzlené od chvíle, kdy jsme prošli vstupní komorou. Ani jedno neodmítlo naše nevydařené bonbóny a o jednoduché hračky z doktorova vaku žárlivě zápasily, dokud jsme se neujistili, že každé z nich má nějakou maličkost, kterou si může vzít domů. Střídavě si sedaly Sinterklassovi na klín a on trpělivě poslouchal vyprávění o útrapách a nedostatku, které by vyděsily i toho největšího skrblíka. Několik dětí bylo velmi bledých a mělo teplotu, což samozřejmě signalizovalo nemoc, takže doktor musel hrát nejen bodrého svatého, ale i lékaře. Byli jsme na to připravení a po poněkud lstivém vyšetření ("Jak dlouhý máš jazyk? Vsadil bych se, že ho máš ze všech dětí nejdelší! Otevři pusu, ať se může Sinterklass podívat! No ano, hned jsme to věděli...") posílal nemocné děti k Černému Petrovi, který jim předvedl trik s kartami a dal nějaké prášky. Později jsme zbytek receptů předali jejich rodičům.

Někdy to byla legrace. Jakási holčička v New Chattanooze měla neochvějnou a hlasitě proklamovanou víru, že Sinterklass je falešný. Ta malá myš neustále tahala doktora za vousy a trhala mu chomáče bílých vlasů i s kořínky v neodbytné touze odhalit jeho masku. Dostala bonbóny - na naší první cestě od nás neodešlo jediné dítě s prázdnýma rukama -, ale než jsme následujícího dne odletěli, našel jsem za pomoci dospělých její skafandr ve společné převlékáme a do každé boty jsem jí vhodil hrst písku. Příští rok na nás byla mnohem milejší. V Saganu se objevila místní nymfomanka, která došla k názoru, že svátky nebudou celé, dokud si, jak se sama vyjádřila, "nezazvoní na Santovy rolničky". Začala tím, že si mu sedla na klín a zašeptala do ucha pár slov, po nichž doktorovi zčervenal i nos. Možná, že kdyby to bylo jindy, byl by doktor na její návrhy přistoupil, jakmile by se ocitl bezpečně z dosahu dětí, ale tady došel k názoru, že by to mohlo mít za následek nedobrou tradici. Je třeba k její cti říci, že doktorovo odmítnutí vzala elegantně a s humorem... a pak se obrátila ke mně a zeptala se, proč mi říkají Černý Petr.

A, samozřejmě, někdy to bylo i nebezpečné. Pomalý únik plynu z jedné vodíkové komory způsobil, že *Slečna Thuvie* ztratila výšku, když jsme byli na cestě z Vikingu do New Chattanoogy. Stalo se to nad místem zvaným Cupri Chazm, jednou z nejhlubších částí Valles Marineris, a několik minut se zdálo, že se zřítíme na dno rudého kaňonu, které leželo několik kilometrů pod námi.

Probudil jsem doktora a přelezl na záď gondoly, abych otevřel kohouty zátěže. Když to nestačilo, musel doktor vyhodit přechodovou komorou několik beden nákladu. K naší nesmírné lítosti mezi nimi byla i jedna, v níž bylo pár lahví podomácku vyrobeného vína, které jsme vezli z Wellstownu do ostatních kolonií. Zbavili jsme princeznu takové části váhy, že jsme ji udrželi ve vzduchu, než jsme přeletěli ono kamenné bludiště, ale když přistávala na New Chattanooze, dřela gondolou o zem. A pak jsme si museli obléct kostýmy a chovat se, jako bychom právě nepřelstili o pouhých pár kilo smrt.

Bylo to ale zábavné, člověka to rozjařovalo, dělalo mu to teplo u srdce a hlavně, bylo to *dobré.* Ještě předtím, než jsme dorazili zpět na stanici Arsia, kde se nám dostalo nečekaného uvítání, jsme si s doktorem přísahali, že tuhle cestu příští rok podnikneme znovu. Po návratu nás nepřivítalo těch pár lidí, kteří byli svědky našeho odletu o týden dříve, ale stovky kolonistů ve skafandrech. Obklopili přistávací plochu a rozjásali se ve chvíli, kdy se *Slečna Thuvia* objevila v dohledu.

Nebylo to kvůli naší nově nabyté slávě - *Marťanské kronice* jsme se co se týče rozhovorů stále ještě úspěšně vyhýbali -ani kvůli tomu, že by nás vábilo dobrodružství, dokonce ani kvůli tomu, abychom se setkali s naší novou přítulnou kamarádkou v Saganu. Bylo to jednoduše proto, že jsme po Marsu rozváželi něco čistého, slušného a civilizovaného. Možná, že to byl vánoční zázrak sám o sobě. A jestli to tak bylo, pak jsme chtěli ten zázrak *zažívat* znovu a znovu.

Nakonec jsme se však svého *zázraku* dočkali. Jenže to byl takový zázrak, jaký bych nikdy nečekal.

V roce 2066 došlo v Pax Astře k politickému převratu, když Monarchisté ve vesmírné kolonii Clarke nedaleko Země svrhli Stranu Nové Archy. Státní převrat vedli bývalí členové strany Nové Archy, kteří byli zklamáni hospodářskou stagnací, k níž docházelo se souhlasem Paxské vlády. Vytvořili proto opoziční stranu s plánem změnit Pax Astru na demokratickou monarchii a nakonec se zbavili prakticky celé strany Nové Archy v téměř nekrvavé revoluci. Pravda však je, že nedlouho po korunovaci královny Makedonie zjistili aresiánští zástupci v novém parlamentě, že pro zástupce nové vlády nejsou zájmy Marsu ani v nejmenším důležité. Diplomati proto vsedli na loď nejbližšího propojovacího letu a vzápětí po tom, kdy přistáli na stanici Arsia, vydali formální prohlášení, že Mars vystupuje ze společenství Pax Astra a že jeho kolonie vyhlašují politickou nezávislost.

To byl začátek velké marsické imigrace. Během necelého roku začaly na Marsu přistávat první lodi plné uprchlíků z Paxu. Většina z nich byli příslušníci Nové Archy, kteří rychle zjistili, že monarchistická demokracie je vymezena jen pro ty, kdo podporují královsky program. To znamenalo především udržovat se na výsluní a postihnout každého, kdo protestuje. Protože byl Měsíc součástí Paxu a život na Zemi byl pro lidi narozené v prostředí s menším gé nesnesitelný, stal se Mars jejich jediným útočištěm.

Nepostavili jsme na naší planetě Sochu svobody, a dokonce ani stanice Arsia nebyla dostatečně vybavena na přijetí těch zprvu tuctů, ale pak stovek uprchlíků - suchých hřbetů, chcete-li použít ten poněkud pejorativní výraz - kteří k nám dorazili během oné dlouhé zimy v padesátém sedmém roce m.č. Záležitost lidského přežití na Marsu byla vždycky poněkud choulostivá a nejistá, a i s úředními příděly vody a dobrovolnou kontrolou porodnosti nebylo našich šest kolonií schopno postarat se o každého z Paxu, kdo se chtěl přestěhovat na Mars. Byl založen Ascension a West Bank ustoupil ze svých zásad natolik, že byl ochoten přijímat i nežidovské imigranty.

Když byly všechny zdroje vyčerpány, poslaly kolonie zprávu na Pax a žádaly v ní, aby už k nám nikoho neposílali. Ale Monarchisté nás neposlouchali, Mars už nebyl součástí královniny Říše, a proto byl vhodným odkladištěm pro disidenty, ztracené existence a zločince. Když se mezi imigranty začali objevovat lidé, které by si v Pax Astra rádi ponechali pro sebe, zavedli vystěhovalecká víza a začali prohledávat odlétající lodě. V odjezdu však nemohli zabránit každému a byl to skutečně výjimečný týden, když jsme na našem růžovém nebi nezahlédli táhlou kondstopu dalšího přistávacího modulu.

Někteří z nově příchozích byli vybaveni tak, aby mohli založit novou osadu, tak vznikla Nova America v Solis Pianům na jih od stanice Arsia, Graceland v Margaritiferu severovýchodně od Nové Chattanoogy a Thankgod na jižním okraji Acidalia Plantia. Jiní přilétali a neměli o moc víc než skafandr koupený z druhé ruky a hrst zbytečných paxských loxů, které marsovské kolonie už dávno přestaly považovat za tvrdou měnu. Často přistávali v prastarých modulech, z nichž bylo očesáno všechno až na nejnezbytnější technická zařízení. Většina z nich dorazila více méně bezpečně, podařilo se jim přežít, dokonce si i polepšit. Několik modulů se však zřítilo ve vzdálených oblastech. Ještě po deseti letech pak nacházeli osadníci jejich zbytky - skličující, osamělé kostry, vysušené prašnými bouřemi, napůl zasypané narudlým studeným pískem.

Když se tak jednou znovu přikoulel měsíc taurus, zjistili jsme s doktorem, že nám na přípravu Vánoc zbývá počertech málo času. V té době už jsem měl za sebou výcvik polního medika, a když jsme byli na nějaké cestě, mohl jsem doktorovi na cestách docela dobře vypomáhat.

Bylo to moc dobře, protože zdroje a možnosti Arsie už byly na hranici únosnosti. Kromě toho mnoho přistěhovalců utrpělo při přistání různé úrazy, stejně tak jako další z nich onemocněli různými chorobami během letu. Choroby jako nemoc z ozáření, nedostatek vápníku, úplavice, bronchitidy, Tibbetsova nemoc a půltuctů různých chřipkových bacilů... vzpomeňte si, na co chcete, oni to měli. Před Vánocemi už jsme nalétali a zaznamenali do lodního deníku více než šestnáct set hodin, které jsme strávili na palubě *Slečny Thuvie,* a v barech na stanici Arsia jsme byli jen zřídkavými hosty.

To, že kolonie byly momentálně v krizi, neznamenalo, že Sinterklass a Černý Petr dostali volno. Naopak, jejich přítomnost byla teď potřebnější než kdykoliv předtím. Ty děti, s nimiž jsme se potkali při naší první návštěvě, teď dorůstaly, byli z nich teenageři a mladí lidé, ale jejich místa vyplnilo ještě větší množství dětí, z nichž mnoho byla ještě batolata narozená na Clarke County a Měsíci. Vykořeněni ze svých domovů monarchistickou revolucí, zaskočeni a vystrašení drsným novým prostředím, v němž se ocitli, někteří nemocní, jiní v strašlivé bídě. Potřebovali Vánoce stejně jako vzduch, potraviny a lékařskou péči.

Naše každoroční vánoční turné se teď stalo hlavní částí aresiánského života. Starší z West Banku se nakonec rozhodli, že ta trocha nežidovské kultury zas není tak špatná, takže nám povolili při našich vánočních návštěvách nosit kostýmy, a protože se socialistická vláda v DaVincim před několika lety položila, byli tam Mikuláš a Černý Petr vítáni. Zařadili jsme je jako další zastávku po Vikingovi. Spolu s obnovenou kolonií Ascension a třemi novými osadami měla teď naše okružní cesta devět zastávek, když nepočítáme domovský přístav ve stanici Arsia.

To znamenalo, že jsme s doktorem strávili celý volný týden na cestě, a v některých sólech jsme udělali dokonce dvě zastávky. Naštěstí se starší kolonie naučily nebýt tak docela závislé na stanici Arsia, co se Vánočního týdne týče, a právě tak, jak nám

nabídli pohostinství, nocleh a palivo, když u nich *Slečna Thuvie* přistála, tak začali vyrábět své vlastní dárky pro sousední kolonie. Protože *Thuvie* měla omezenou nákladní kapacitu, a tudíž nemohla převážet tuny dárků pro všechny kolonie, vznikl poměrně rychle nový, mnohem efektivnější systém předávání dárků: každá kolonie dávala dárky následující osadě na naší cestě. Stanice Arsia West Banku, West Bank Wellstownu, Wellstown Vikingovi, Viking DaVincimu... Každý druhý rok jsme s doktorem vzali cestu opačným směrem, takže DaVinci dával dárky Vikingovi a tak dále. A dárky byly velmi různé, od jednoduchých po poměrně složité. Ve West Banku například ručně vyráběli úžasné káči, které se vydržely točit věčně, na Wellstown jsme se mohli spolehnout, co se týče výroby skvělého domácího vína, v DaVinci produkovali nádherné ilustrované knihy pohádek a veršů, umělci z Vikinga tvořili malé, ale úžasně fascinující obrázky z písku, a modely kluzáků, vyráběné v Saganu, vydržely létat skoro čtvrt kliku. A samozřejmě, stanice Arsia dál posílala cukroví a malé hračky každému dítěti, které o ně stálo.

Nová sídliště však byla stále ještě příliš chudá, než aby jejich obyvatelé mohli vynaložit čas a energii na výrobu vlastních dárků, a proto jsem poslal e-mail zástupcům všech starších kolonií, v němž jsem jim sděloval, že Černý Petr bude mít vyhrazenu malou část nákladového prostoru na palubě Sinterklassovy kouzelné lodi na dárky pro osady Ascension, Nova America, Graceland a Thankgod. Nikdo si nestěžoval na tuhle úpravu původně zavedeného systému, a když *Slečna Thuvie* znovu startovala na okružní let Vánočního týdne, měli jsme slíbeny dárky navíc ze všech starších kolonií.

V minulých čtyřech letech byly vánoční cesty požehnány skvělým počasím. Jenže štěstí nám nemohlo vydržet věčně, takže tento rok, v době, kdy jsme dorazili na DaVinci, vysílal Marsnet zprávy o zuřivé písečné bouři, která se rodí v Amazonis Planitia, přesně na *západ* od horského hřbetu Tharsis Montes. West Bank, který jsme opustili před nějakými osmnácti hodinami, už hlásil silný vítr. Varovali nás, že *Slečna Thuvie* bouři téhle síly nezvládne, a navrhovali, abychom vypustili loď a utábořili se v DaVinci, dokud se nejhorší nepřežene.

V každé jiné době by to byla dobrá rada, ale během Vánoc to představovalo velký problém. Prašné bouře často trvaly několik dní nebo týdnů a v minulosti byly dokonce zaznamenány i bouře trvající dva tri měsíce. Kdybychom se s doktorem rozhodli ukrýt se před bouří na DaVincim, mohlo by se stát, že bychom tam pak taky museli oslavit Nový rok. Zhruba dva tucty přistěhovalců v Thankgodu se tak tak držely ve svých provizorních obydlích, sotva o co lepších, než byly ty postavené Otci přistěhovalci po Prvním přistání. Zoufale potřebovali potraviny, vodu a léky, které jsme vezli na palubě *Thuvie.* A navíc - v duchu jsme považovali DaVinci za naši nejméně oblíbenou zastávku. Nezapomněli jsme na nepřátelské odmítnutí, kterého se nám dostalo na první cestě, a navíc tam pořád ještě žila celá řada kovaných neokomunistů, kteří nám dodnes nepřišli na chuť.

Podařilo se nám přesvědčit náčelníka stanice, aby nám půjčil dálkové terénní vozidlo. Z DaVinci na Thankgod to bylo asi šest set padesát kliků, ale protože rover spaloval směs metan-kyslík-kysličník uhličitý, dokázal si vyrobit palivo z atmosféry a z vody zachycené v kondenzačních nádržích, což současně platilo i pro vzduch, potřebný pro dýchání posádky. Cesta terénním roverem bude sice pomalejší než vzducholodí, ale vydat se na cestu se *Slečnou Thuvií v* tomto počasí nepřipadalo v úvahu. Rover měl maximální rychlost sedmdesát kliků za hodinu, takže cesta do Thankgodu nám zabere zhruba devatenáct až dvacet hodin. Když započítáme dvě hodiny na pobyt v Thankgodu a dvě další jako rezervu, tak s trochou štěstí - zase to ošidné slovo - ztratíme jediný sol.

Říkali jsme si, že se třeba bouře vyzuří, než se vrátíme na DaVinci, my budeme moci naplnit vzducholoď a pokračovat v cestě na Novou Chattanoogu.
Děti v ostatních koloniích na naší okružní cestě možná budou muset na své Vánoce chvíli počkat, ale i Sinterklassova kouzla mají jisté hranice. Každopádně, nepochybovali jsme, že se nám podaří dojet na Thankgod.
To jsme si prostě a jednoduše říkali. Jenže když se teď ohlížím zpět, vidím, že jsme počítali se zázrakem, který jsme si nezasloužili.

Tak jsme s doktorem naložili věci do terénního roveru a ještě před polovinou téhož solu vyrazili z DaVinci. Drželi jsme se cesty uježdění terénními vozidly, které vedly z kolonie směrem k vysočině na severovýchod od Velles Marineris. Od západu se už zvedal vítr. Neujeli jsme ani sto kliků, když musel doktor zapnout ofukovače předních skel.
No, žádný problém. Když jste zažili jednu prašnou bouři, jako kdybyste jich zažili tucet. Uvařil jsem další kávu a pak jsem se schoulil na nouzovém sedadle. Když jsem se probudil, moje první myšlenka byla, že jsem zaspal a mezitím se setmělo, ale doktor mi řekl, že je pozdní odpoledne. Cesta dokonale zmizela za neproniknutelnými závěsy poletujícího písku a bez ohledu na světlomety terénního vozidla nebylo vidět dál než pár metrů před přední nárazníky roveru.
Mířili jsme přímo do chřtánu nejhorší zimní bouře v posledních... no zapomeňme na statistiku. Byla opravdu velmi zlá a to stačí.
A přece jsme se nebáli. Rozhodně ne nějak moc. Satelit nám dodával údaje o naší poloze, takže nám v praxi nehrozilo nebezpečí, že se ztratíme. I když se naše rychlost snížila na nějakých padesát kliků za hodinu, šestero zdvojených kol terénního vozidla se neúnavně dál otáčelo v hustém písku, který se hnal kolem. Měli jsme vzduch, horkou kávu a CD přehrávač nás zásoboval hity z Nashvillu. Hučící vítr kýval roverem, jako kdyby to byla loď na širém moři, ale byly Vánoce a my byli Sinterklass a Černý Petr. Nás nemohlo nic zastavit, bouře nebouře.
Právě jsme si s doktorem vyměnili místa a on se začal přehrabávat v zásobárně potravin, kde hledal nějakou konzervu, která by nechutnala jako polystyrén, když jsme dostali mikrovlnnou zprávu z Arsia Station. Myslel jsem si, že je to jen taková zpráva zdvořilostní, že se lidé u nás doma ujišťují, že jsme v pořádku. Příjem byl špatný a já hledal sluchátka, když dopředu přišel doktor a řekl mi, abych se držel kniplu, že on se o to už postará.
Moc jsem z toho nepochytil, převážnou část pozornosti jsem věnoval cestě, která se zhoršila a já se musel vyhýbat balvanům a kráterům. Doktor začal probírat stupnici, až našel jeden napůl čistý kanál, několik minut naslouchal, zapsal si pár řádků do bloku, zamumlal půl tuctu slov a obrátil se ke mně.
"Problém."
"Velký nebo malý?"
"Nevím. Stanice Phobos ohlásila před půl hodinou, že zachytila na kontrolních zařízeních přistávací modul, který vstoupil do atmosféry Marsu. Byl pravděpodobně vypuštěn z paxské lodi, která proletěla po oběžné dráze dnes o něco dříve. Dopravní oddělení z Arsie se napojilo na nouzový vysílač modulu a sledovalo ho, dokud se neztratil v bouři."
"A kde asi přistál?" Pak jsem ale zavrtěl hlavou. "Ale ne. Ne. To se dá uhodnout..."
"Na okraji Acidalie, zhruba sto padesát kliků jihovýchodně od Thankgodu."
"To snad... pro lásku..."

Nebylo pochyb, že se to může stát už jen proto, že podobné případy jsme tady měli dříve. Velitel paxské lodi se pokusil odhodit přistávací modul nad jednou z kolonií, aniž předtím informoval Arsii o svých úmyslech. Tajná služba Pax Royal v pokusu zabránit útěkům svých nejlepších a nejchytřejších lidí z Clarke County a Měsíce o nás začala v poslední době šířit ošklivé pomluvy v tom smyslu, že útočíme raketami na každou loď s uprchlíky, která se objeví v aresiánském vzdušném prostoru. To samozřejmě nahrávalo kapitánům dopravních lodí, kteří brali na palubu suché hřbety jako nehlášené cestující. Nacpali je do přistávacího modulu, vyhodili nad některou z nových kolonií, pak obletěli planetu, na konci oběhu zažehli na okamžik trysky, aby mohli zamanévrovat a byli na cestě domů dříve, než si jich někdo stačil všimnout. Velitel i posádka pohádkově vydělali na penězích, které vybrali od zoufalých uprchlíků, a nám přibyl další tucet imigrantů.

Bohužel, v tomhle případě kapitán dopravní lodi vyhodil svůj lidský náklad přímo uprostřed prašné bouře. Možná, že neměl skutečnou představu o divoké povaze marsovského podnebí, ale nemohl jsem se v tomto směru ubránit silným pochybnostem. Myslím, že spíš spoléhal na to, že mrtví už nemluví, natož aby někomu oznámili registrační číslo lodi.

Pořád ještě jsem zuřil, zatímco doktor si hrál s vysílačkou. "Něco mám," oznámil mi po chvíli. "Slabé, ale je to tam."

"Hlas nebo transpondér?"

"Transpondér. To si myslíš, že v tomhle sajrajtu můžeme chytit nějaký lokální hlasový vysílač?"

Dobrá poznámka. Pokud vysazení uprchlíci nevysílali odrazem přes některý ze satelitů, bylo velmi nepravděpodobné, že by signály jejich vysílačky dokázaly proniknout prašnou bouří. Přistávací moduly, kterým se podařilo dosednout bez poškození, byly naprogramovány tak, aby začaly v okamžiku, kdy se dotkly půdy planety, vysílat krátkovlnný nouzový signál, a i když to bylo jen krátké čárka — tečka — čárka v Morseově kódu, dalo se zachytit na vzdálenost až sto kilometrů. "Nouzové volání?" zeptal jsem se a doktor přikývl, aniž zvedl hlavu. "Můžeš ho zaměřit?"

Doktor si chvilku hrál s ovládacími prvky vysílačky a pak řekl: "Ano, mám ho. Teď předávám koordináty tvému palubnímu počítači."

Na ploché obrazovce nad řídicí pákou se objevila trojrozměrná mapa. Zdroj signálu byl zhruba sto padesát kilometrů jihovýchodně od Thankgodu, asi čtyřicet kliků vzdušnou čarou od přímé linie našeho letu. Doktor se podíval na mě, já na něj a bylo to. Nepadlo mezi námi jediné slovo, protože bylo zbytečné ptát se, zda zamíříme na místo nouzového přistání. Byli jsme přece Sinterklass a Černý Petr, ale ještě předtím jsme byli doktor a medik, a proto nebylo o čem mluvit.

"Pěknej malér," zabručel jsem, když jsem zadával navigačnímu systému nové koordináty.

"To ano. Tak nám to trochu naruší Vánoce, co?" Doktor se zvedl ze svého sedadla a zamířil dozadu. "Co si dáš? Sýr a rajské, šunku a sýr nebo krocana?"

Když jsme našli přistávací modul, blížilo se k půlnoci.

V jednom okamžiku před námi nebylo nic, vzápětí se to objevilo ve světle našich dálkových reflektorů - obrovský rejnok, jehož sem někdo vrhnul prostorem a časem. Pravá přistávací lyžina při nárazu na zem praskla, takže plavidlo bylo nakloněno příkře k jedné straně a konec pravého křídla se bořil hluboko do prachu. Vítr už zasypával sací otvory motorů pískem. Kabina byla na odvráceném konci, ale v otvoru přechodové komory bylo vidět matné světlo.

Zastavil jsem terénní vozidlo zhruba deset metrů od modulu a naposled se pokusil spojit se rádiem s někým uvnitř. Ani teď jsem

nedostal žádnou odpověď a nijak mě to neudivilo, protože bylo vidět, že loď byla při přistání silně poškozena. Vydal jsem se dozadu a zjistil, že doktor už má na sobě skafandr. Až do této chvíle ani jednoho z nás nenapadlo odstranit ze skafandrů všechny ty vánoční doplňky a teď už na to nebyl čas. Zapnuli jsme všechna ozdobná světla, abychom se ve tmě navzájem lépe viděli. Doktor si nasadil kapuci, hodil přes rameno vak s lékařskými potřebami a vyrazili jsme k přechodové komoře.

K trupu modulu jsme dorazili se skloněnými hlavami a s rukama pozvednutýma před hledí skafandrů, abychom je tak chránili před hrubým pískem a štěrkem, které s sebou unášel prudký vítr. Když jsem se ohlédl, dokázal jsem odhadnout polohu terénního vozu jen podle slabé záře reflektorů. Pochyboval jsem o tom, že někdo v modulu zpozoroval náš příjezd. Pokud tam ovšem vůbec někdo zůstal naživu.

Byla to typická paxská loď, přechodová komora byla právě jen tak velká, aby pojala jednu osobu. Šel jsem první, doktor čekal venku a já za sebou zavřel vnější poklop. Světlo, které jsme viděli zvenčí, pocházelo z nouzového osvětlení ve stropě, ale v elektrickém systému lodi zbývalo dost energie, abych mohl bez problémů ukončit přechod. Provedl jsem všechno přesně podle předpisů a nesundal jsem si helmu ani ve chvíli, kdy se nad vnitřním poklopem rozsvítilo zelené světlo.

Když se vnitřní poklop otevřel, byla přede mnou jen černočerná tma. Pak se rozsvítilo několik příručních svítilen, jejich paprsky zamířily ke mně a ze tmy za nimi se ozvaly hlasy:

"...otvírá! Podívejte, poklop...!"

"...u čerta, kde se tady..."

"...je to člověk! Tati, z komory leze nějakej chlap...!"

"...všichni zpátky! Okamžitě ustupte od...!"

"Je to v pořádku. Všechno je v pořádku!" Zvedl jsem ruce, abych si zastínil oči před náhlou září. "Jsem ze stanice Arsia. Přijel jsem vám na pomoc!"

Nemohli mě pochopitelně slyšet, protože křičeli jeden přes druhého a můj hlas zavřenou helmou pronikal jen velmi slabě. Bylo tam přinejmenším tucet stínů, které jsem spíše tušil než viděl za rozsvícenými lampami. Nemotorným krokem jsem vykročil po nakloněné palubě, vystoupil z přechodové komory a otočil se, abych zavřel vnitřní poklop.

Něco mi dopadlo na rameno a úder byl dost silný na to, abych ztratil rovnováhu. Zachytil jsem se stěny, někdo mě uchopil za rameno, otočil a přirazil zády na poklop komory.

"Nehýbej se!" zaječel nějaký hlas. "Ruce drž tak, abych na neviděl!"

"Hej, přestaňte," vykřikl jsem. "Pokouším se vám jenom..."

Nic tak rychle neukončí rozhovor jako zbraň, kterou vám někdo vrazí skoro do obličeje. I v tom špatném světle jsem rozeznával ústí blasteru Královské milice, částicového paprskometu s výkonem malého děla, schopného ukončit jakoukoliv debatu, kterou jeho majitel považoval za nevhodnou.

A chlapík, který zbraň držel, sám nevypadal právě přátelsky. Velký muž opálený do odstínu, jaký mívají obyvatelé Měsíce, tmavé oči zuřivě zúžené. Jeho dech se mi srážel na obličejovém plátu helmy - to znamená, že uvnitř muselo být pěkně chladno - ale přes silný svetr měl přehozenou už jen tmavomodrou blůzu vojenské uniformy. Její výložky mi prozradily, že patřily důstojníkovi královského námořnictva Pax Astry. A měl jsem dojem, že si ji tenhle chlápek nekoupil v obchodě s vojenskými přebytky.

"Kyle, nech toho!" ozval se ženský hlas někde za okruhem světla.

"Zmlkni, Marcie." Kyle mě pustil a o několik centimetrů ustoupil. Jeho zbraň mi však neustále mířila na obličej. "Oukej, Marťane. Tak co jsi zač?"

Zhluboka jsem se nadechl. "Podívejte, uklidněte se, ano? Nestřílejte. Nejsem tady..."

"Ježíš, poručíku, nechtě ho, ať si sundá přilbu." Mužský hlas odjinud. "Vždyť ho vůbec není slyšet."

"Kyle...," řekla Marcie.

"Všichni mlčte!" Kyle se pevně rozkročil. "Dobrá, otevři si to... pomalu!"

"Dobrá. Jen klid." Pomalu jsem zvedl ruce k límci skafandru a začal rozepínat těsnící prstenec. Někde ve tmě se rozplakalo dítě.

Měl jsem z přítele Kylea nepříjemný pocit. Jestli to skutečně byl bývalý důstojník PARNy, znamenalo to, že je nepochybně dezertér. A co bylo horší, jistě byl nakrmený paxskou propagandou o tom, že aresiáni jsou lidožrouti a pořádají nájezdy na suché hřbety, novousedlíky, kteří na Marsu přistanou. Moje vánoční vybavení celé věci taky příliš nepomohlo, nevypadalo jako běžný skafadr, takže jsem mu musel připadat jako marťanský ekvivalent divokého domorodce v rákosové suknici a se zmenšenou lidskou hlavou zavěšenou na krku. Ten muž byl zoufalý a měl strach a oboje schovával za ústím zbraně.

"Podívejte," řekl jsem, když jsem si sundal helmu, "nehrozí vám žádné nebezpečí, to vám přísahám. Jsme lékařský tým ze stanice Arsia. Naše terénní vozidlo stojí venku. Zachytili jsme váš nouzový signál a..."

"Je vás víc?" jeho oči přeletěly k poklopu za mnou. "Kolik jich je venku?"

Úžasné. Teď si navíc myslel, že je obklíčený. "Ještě jeden muž. Přísahám, že nejsme ozbrojení. Prosím, odložte tu zbraň a zkusíme se dohodnout, jak se z téhle šlamastiky dostat."

"Kyle, poslechni ho!" Ta žena, která už mluvila předtím, Marcie, postoupila o kousek kupředu. Teď jsem viděl, že má krk mnohokrát obtočený pruhy natrhanými z nějaké potahové látky. Provizorní krční dlaha. Pravděpodobně při nárazu utrpěla nějaký lehčí úraz krční páteře. "Určitě nemá v úmyslu nám ublížit a my..."

"K sakru, Marcie, neslyšelas, co právě řekl? Nikdo sem nemůže dojet ze stanice Arsia v terénním vozidle. Kdyby vyslali nějaký záchranný tým, proč nepřišel z Thankgodu?" Kýlová zbraň neuhnula ani o milimetr. "Já tomu chlapovi nevěřím ani slovo. Chce nás jenom..."

Ať už chtěl Kyle říci cokoliv - a myslím, že to nebylo nic příjemného - zapomněl to, když se zajišťovací kruh vnitřního poklopu pohnul.

Ten zvuk zaslechli všichni. Ztuhli a upřeli pohledy za má záda. Cítil jsem, jak mi poklop narazil do zad a já, aniž jsem si uvědomil, co dělám, ustoupil stranou.

"Doktore, nechoďte dovnitř!" zaječel jsem.

"Drž hubu!" zařval Kyle, pohnul paprskometem, aby mě udržel na mušce, ale pak přesunul hlaveň směrem k poklopu přechodové komory. "Vy tam, dobře mě poslouchejte! Mířím na vašeho parťáka paprskometem, takže byste měl raději zůstat tam, kde..."

"Ho, ho, ho! Veselé Vánoce. Veselé Vánoce!"

Poklop komory se rozletěl dokořán a dovnitř vešel Sinterklass.

Doktor si sundal helmu a nasadil mitru. V temnotě neosvětleného prostoru zářila světla na jeho skafandru jako dětský sen. Z jeho rudé kapuce se sypala zrnka prachu a zachytávala se mu v plnovousu jako vločky čerstvě napadlého sněhu.

"Veselé a šťastné Vánoce!" zvolal znovu a vesele se rozesmál.

V tom okamžiku to už nebyl doktor Spanjaard. Stal se vánoční legendou. Sinterklassem, Sv. Mikulášem, Ježíškem.

"Santa Claus!"

Ze tmy najednou vyrazila ta malá holčička, jejíž hlas jsem zaslechl už předtím. Dřív než ji stačila Marcie nebo Kyle chytit, rozeběhla se přes temný prostor.

"Je to Santa Claus!" vykřikla. "Santa Claus na Marsu! Mami, měla jsi pravdu! Na Marsu *je* Santa Claus!"

Když se doktor sehnul, aby ji vzal do náruče, slyšel jsem zavolat další dítě, pak ještě jedno a najednou se mezi nohama užaslých dospělých, kteří nás obklopovali, propletly další dvě děti. Vrhly se k doktorovi dřív, než je někdo mohl zastavit, nepodařilo se to dokonce ani Kylemu. Ten najednou vypadal, že neví, co dělat se zbraní, kterou svíral v rukou, a doktor se smál tak, že jsem měl strach, aby neztratil rovnováhu a neupadl zpět do přechodové komory i s těmi třemi dětmi, které držel v náručí. Ozval se sbor výkřiků plných úlevy a úžasu...

Pak se Marcie obrátila ke Kylovi, který stál s otevřenými ústy a s paprskometem pozvednutým ke stropu, aby nemířil na žádné z dětí.

"Tak co budeš dělat?" zamumlala. "Chceš se stát chlápkem, který zastřelil Santa Clause?"

Podíval se na doktora a pak na mě. "Ale vždyť ještě nejsou Vánoce," zabručel.

"Vítejte na Marsu," řekl jsem tiše. "My tady děláme věci trochu jinak."

Přikývl a odložil zbraň.

To byl náš vánoční *zázrak.*

Rozdělili jsme část potravin z terénního vozu. Všechny tři děti dostaly hračky z doktorova vaku a dospělí dvě láhve vína. Doktor strávil několik hodin ošetřováním raněných a já se vrátil zpět do vozidla a spojil se jak s Thankgodem, tak s Arsií, abych jim sdělil, že jsme našli přistávací modul. Arsia mě informovala, že se bouře přesunula k nim, ale DaVinci že dobrovolně vysílá několik terénních vozidel, aby nově příchozí převezly. Oznámil jsem tyhle novinky Kylovi, který byl, jak jsem zjistil, jejich vůdcem. Když se mi omlouval za své chování, nedokázal se mi podívat přímo do očí, ale já jeho omluvu přijal.

Ve chvíli, kdy jsme s doktorem odjížděli z místa nouzového přistání, začalo na východním obzoru svítat. Na zemi byla zhruba polovina léta, ale tady byl třetí sol Vánoc. Mír Marsu a pokoj lidem dobré vůle.

Dokončili jsme tuhle náročnou cestu a vrátili se do stanice Arsia jen o něco později než obvykle. Jakmile jsem uložil *Slečnu Thuvii* v hangáru, vyrazili jsme s doktorem vypustit tlak do hotelu Mars. Poprvé od doby, kdy jsme zavedli tenhle malý obřad po návratu domů, jsme se opili. Není divu, že se doktor neustále hlídal. Nesnášel alkohol zvlášť dobře. *Zpíval* sprosté písničky a vyprávěl vtipy, kterým nikdo nerozuměl. Bylo dobře, že u toho nebyly žádné děti, bylo by jim to zničilo navěky Vánoce. Naposled jsem ho tu noc viděl, když ho z baru odváděly dvě přítelkyně a ani jedna z nich nevypadala na to, že by ho nechala usnout dřív, než mu dá léčebnou kůru pod jmelím.

Absolvovali jsme spolu ještě osm vánočních letů a já toho pak nechal. V té době už jsem byl ženatý a šéfoval jsem AeroMarsu. Moje žena ani moji obchodní partneři nechtěli, abych každý rok opouštěl stanici Arsia a vozil bonbóny a hračky do vzdálených osad. Taky už nebylo potřeba, abych hrál Černého Petra, protože teď bylo na planetě devatenáct soběstačných kolonií a téměř každá z nich měla svého vlastního Sinterklasse i Petra.

Doktor však dál hrál každý rok svou roli, i když vyjížděl terénním vozidlem už jen do nejbližších osad. Byl první a nejlepší Sinterklass na Marsu a každý ho chtěl alespoň jednou vidět. Našel v tom zalíbení a pokračoval ještě dlouho po tom, co si ve stanici Arsia zavedl soukromou praxi. Cukroví a hračky

pro všechny děti, víno pro dospělé a jiný Černý Petr, kamkoliv přišel. To dělal, tečka. A kdykoliv se vrátil domů, sešli jsme se na trochu pití a kus řeči.

Dvanáct let po tom, kdy jsme podnikli onu záchrannou akci, doktor do baru nepřišel. Vyrazil během prašné bouře do Ascensionu a... cestou zmizel. Žádná poslední rádiová zpráva, jeho vozidlo nikdy nikdo nenašel. Prostě a jednoduše zmizel.

Doktor mi moc chybí, ale myslím si, že tak to je v pořádku. Mars je plný tajemství, stejně jako Vánoce, nebo by alespoň měly být. Svátky na Zemi ztratily svůj půvab, protože všechno úžasné se z nich postupně vytratilo a jejich kouzlo je to tam. Ale tady, na Marsu, máme úžasné Vánoce a svého vlastního svatého patrona.

Žije v kráteru Olympus Mons.

přeložil Jan Kantůrek ilustroval Jiří Filípek

Allen Steele

se čtenářům Ikarie naposledy v čísle 1997/7 s Hugem oceněnou povídkou Smrt kapitána Futura. Mezi nominované na Huga postoupila i povídka z tohoto čísla, která vyšla v roce 1998 v časopisu Analog.